

Отгов. редакторъ прот. Д. Андреевъ
Помощ. редакторъ А. Харизанова

„Божия гласъ“ излиза съ благословието на Н. Високопреосвещенство Св. Варненски и Преславски митрополитъ г. г. Йосифъ на всѣко първо число отъ месеца презъ учебната година.

ЕПАРХИЙСКИ ДУХОВЕНЪ ЛИСИЪ
за учен. отъ Прав.-Христ. д. ва при прогимназиитъ.

Урежда
редакционенъ комитетъ.

Год. абонаментъ 10 лева.
Единъ брой 1 левъ.

Месецъ февруарий

Февруарий — предвестникътъ на пролѣтътъ. Месецътъ на кочичето, на минзухарътъ, на лѣсичката... Началото на възкресението... Задрѣмалата природа се събужда... Силитъ природни се надигатъ. Оживѣватъ живитъ твари...

Човѣкътъ, челото на вѣкове, сѣщо е обнадежденъ. Надрасналъ земята, чийто господаръ е той, човѣкътъ си готви тържеството на възкресението. Човѣкътъ трѣбва да победи земята... да се отърси отъ праха и — привички лоши и пороци тайни. Да стѣпи здраво на краката си и се насочи къмъ своето Слънце-Бога.

Четире сѣ седмицитъ на месеца: тази на Закхей, на Митаря и Фарисея, на блудния синъ и месояденето. Четире празника, четире духовни стѣпки, четире крачки на растежъ.

Колко много би могло да се каже за тѣзи предстоящи февруарски дни!

Недѣлѣта на Закхей... това е символътъ на човѣшкото издигане. За да се види истината, доброто, красотата... да се превъзмогне гнѣтътъ свѣтовенъ, заблудата човѣшка, сладостта измамлива, човѣкътъ ще следва да види примѣрътъ на Евангелскиятъ Закхей. Днешниятъ Закхей ще следва да се издигне по-високо отъ земното, низкото, прашното. Днешниятъ Закхей — човѣкътъ ще следва да се издигне на дървото на красотитъ и хармониитъ, за да види оттамъ истината, доброто и красотата.

Отгоре се вижда по-добре. Нека се разбере, че нѣщата въ живота иматъ и трѣбва да иматъ по-друга, не сегашната картина. Човѣкътъ трѣбва да гледа, като Закхей отъ горе. Низината, калъта, прахътъ сѣ отвратителни. Надземната гледка е освобождаване отъ тѣхъ — мръсотитъ земни. Евангелскиятъ възгледъ е чистота, висота, растежъ, възкресение. Закхей това пожелаля.

Недѣлѣта на Митаря и Фарисея... това е символътъ на човѣшката слабост. Фарисеятъ се гордѣе, а Митарятъ се унижава. Гордостъ и смирение...! Гордостъта — порокъ опасенъ и смирение — началото на издигане! Кой кое ще усвои, едното или другото, когато опитътъ вѣковѣченъ ни говори, че горделевиятъ пречи и спѣва живота, а смирениятъ затрогва и подсилва доброто, правото, истината и красотата въ него.

Недѣлѣта на блудния синъ е крайната степенъ на грѣховното

съзнание — началото на изправлението — началото на новъ правиленъ животъ. Евангелскиятъ блуденъ синъ е вѣковѣчниятъ синтезъ на живота. Падане и ставане, ставане и падане и накрай ставане безъ падане. Господъ ни чака изправени, не паднали...

Недѣлѣта на Месоядението е споменътъ, че сме предъ нѣщо неизвестно. Смъртъ ни чака... Карнавалътъ е залисия. Въ захласа на яденето и пиенето се случва не случайната случка — умираването. Яденето и пиенето има за последица края — смъртъта. Ние ядемъ, за да живѣемъ, а не живѣемъ, за да ядемъ.

Мили деца, съ месецъ февруарий ние полагаме началото на великиятъ православенъ християнски постъ. За това сѣ тѣзи православно-християнски четире подготвителни недѣли. Великденъ — Пасха идва следъ поста. Постътъ на възкресението — пролѣтътъ въ природата е зименъ, леденъ — студенъ. Тѣй е и съ човѣшкиятъ новъ денъ. Новото идва следъ промѣна. Възкресението въ живота ще дойде следъ като се издигнемъ надъ низината земна, подобно на Закхей, който се качилъ на дървото, за да види Христа, Вѣчната Истина и Правда. То — възкресението ще дойде следъ като се освободимъ отъ гордостъта на Фарисея и се молимъ на Бога, като блудния синъ, да ни прости и приеме подъ своя защита.

Плътъ е урвестъ и стрѣменъ, но славенъ и желанъ!

Запомнете това! Да.

Молбата на тракийското дете

Чуй молбата, мили Боже,
Чиста и сърдечна
И прати ми милостъта си
Щедра и предвѣрна.

Азъ сираче съмъ безъ татко
Жертва на тирана!
Въ хладенъ гробъ почива вече
Майка ми горкана.

Нека, Боже, да възмогнемъ
Съ духъ великъ народенъ,
Тракия пакъ рай да стане
Край, честитъ свободенъ.

Моята молба сърдечна
Чуй я, Господи Всевишни,
Азъ дете съмъ маловръстно
Но дългътъ си нося кръстно.

И ще следвамъ пѣтя прави
Надари ме съ мишци здрави,
Умъ и доброта въ сърдцето,
Изпрати ми отъ небето.

Кесарка Станева Парушева, уч. отъ III-б кл. при I Варн. ср. прогимназия

Печатн. „Свѣтлина“, Варна

Нѣма мѣсто за него...

(Коледенъ разказъ)

Преди много, много години, на бждни вечеръ, по улицитъ на единъ градъ се скитало малко момченце. Ледъ сковавалъ земята, а то било безъ чорапи и обукви. Макаръ и премръзнало въ душата му било весело. Гледало къмъ освѣтенитъ прозорци на богатитъ кѣщи, слушало какъ вътре се смѣятъ и си мислѣло.

— Колко е весело тамъ! Тѣ сигурно ще ме пуснатъ да прекарамъ и азъ съ тѣхъ на топло и свѣтло Коледа.

Безъ повече да чака то се изкачило по широката каменна стълба на една отъ тия кѣщи и позвѣнило.

три вжлена, се гушели майка съ две момченца.

Детето решило и трети пѣтъ да опита и почукало. По-голтмото момченце отворило и го поканило. Когато влѣзло, майката весело го посрещнала и му направила мѣсто да се огрѣе до загасващия огънь. После тя ги прегърнала и започнала да имъ разказва за малкия Иисусъ. Когато свършила разказа си, силна свѣтлина залѣла стаята и малкото странниче изчезнало. Тогава майката цѣлунала децата си и имъ казала:

„Децата, тази нощъ ни е билъ гостъ малкия Иисусъ“.

Следъ Коледната ваканция.

— Да се махашъ отъ тука, нѣма мѣсто за тебе! — извикалъ слугата, който излѣзалъ на вратата.

Мжка притиснала сърдцето на детето и сълзи премрежили погледа му. То бързо напуснало тази кѣща и продължило пѣтя си. Колкото по-нагоре отивало, толкова по-тъсни и по-тъмни ставали улицитъ. Кѣщичкитъ ставали все по-низки и по-малки. Но и тукъ Коледата била весела. Презъ прозорчетата се виждали украсени елки, кукли и сладкиши. Тукъ радостта му се възвърнала. Навело се и почукало на едно прозорче. Подало се едно момиче и като видѣло малкия скитникъ изкрещѣло:

— Хайде, хайде! Нѣмаме време за тебе!

Детето си трѣгнало. Сълзи рухнали отъ очитъ му. Нощъта била мразовита и тиха. Но изведнажъ свѣтълъ лжчъ пробилъ тъмнината. То се приближило къмъ малка кѣщурка и погледнало презъ прозорчето. Стаята била гола. На една страна имало стара маса и нѣколко стола. На масата горѣла лоена свѣщъ прикрепена на счупена чаша, въ която било прикрепено малко борово клонче, вмѣсто елха. До огнището, въ което догаряли два

Неописуема радостъ настанала въ малката бедна кѣщичка.

И казватъ, че всѣка година на бждни вечеръ, детето Иисусъ се скитало по градове и села и които го приематъ и прибератъ въ домоветъ и сърдцата си, виждатъ тази чудна свѣтлина, която другитъ не виждатъ.

Преразказала: Росица Ив. Георгиева,
уч. II-б кл. I Варн. ср. прогимназия.

ХАНЪ КРУМЪ

Крумъ предложи Никифору
Искренъ и достоенъ миръ, —
Никифоръ го въ мигъ отхвърли
И понесе се безспиръ!

Крумъ дълбоко се замисли,
Свѣси вежди, тропна съ кракъ,
Даде заповѣдъ, войски му
Да се срещнатъ съ люти врагъ!

Никифора въ проходъ тѣсенъ
Обгради го той отвредъ,
Византийски царъ е въ трепетъ,
И въ уплаха трѣпна, бледъ!

Крумъ плени го въ бой нечуванъ,
И войската му разби,
Чаша черепа му стори,
Та наздравича напей!

